

Dívka A

ABIGAIL DEAN

Život v domě hrůzy
– podle skutečné
události

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Abigail Dean
Translation © Bohumila Kučerová, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu GIRL A
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím HarperCollins
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Anetta Nová
Design obálky Nina Masic / Trevillion Images Ltd.
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-410-6

Mámě, tátovi a Richovi.

1

Lex (Dívka A)

Neznáte mě, ale viděli jste moji tvář. Na dřívějších fotografiích nahradily naše podoby až k pasu pixely, dokonce i vlasy se pokládaly za příliš jasný poznávací znak, který by nás mohl identifikovat. Ale náš příběh ztratil časem punc novosti a jeho ochránci polevili v ostražitosti, takže jste nás v temnějších koutech internetu mohli bez obtíží nalézt. Oblíbeným snímkem byl ten před domem v Moor Woods Road, pořízený jednoho zářijového podvečera. Otec seřadil nás šest pěkně podle velikosti, Ethan drží v náruči Noaha. Malé bílé přizraky mžourající do oslepujících paprsků slunce. Dům za námi se koupe v posledním denním světle a před okny a dveřmi se prodlužují stíny. Tiše zíráme do čočky fotoaparátu. Měl to být dokonalý snímek. Ale těsně předtím, než otec stiskl spoušť, zmáčkla mi Evie ruku a zvedla ke mně obličej; na fotografii je vidět, že se právě chystá promluvit a mně se začínají zvedat koutky úst k úsměvu. Nepamatuji si, co mi řekla, ale jsem si jistá, že jsme za to později zaplatily.

Dorazila jsem do věznice odpoledne. Během jízdy jsem poslouchala starý playlist, který mi vytvořil Džeppí, nazval ho Have a Great Day, a bez hudby a vrčení motoru auto najednou prudce ztichlo. Otevřela jsem dveře. Narůstající provoz na dálnici zněl jako dunění oceánu.

Věznice zveřejnila stručné prohlášení potvrzující matčinu smrt. Předchozí večer jsem si na internetu pročetla články, všechny s naivní přímočarostí docházely k závěru, že tak či onak vzal náš příběh šťastný konec. Dětem Gracieovým, z nichž některé se vzdaly své anonymity, se údajně daří dobře. Seděla jsem zabalená v osušce na hotelové posteli obklopená pokojskými a chechtala se. U snídaně jsem našla vedle kávy kupu místních novin. Na titulních stranách se nacházela fotografie matky a pod ní článek třeba o tom, že ve fastfoodu Wimpy Burger někoho ubodali. Prostě takový obyčejný den.

Součástí ubytování byl teplý snídaňový bufet a já se bez přestání cpala až do chvíle, kdy mě přišla číšnice upozornit, že kuchyně už musí začít připravovat oběd.

„Sem chodí někdo na oběd?“ podivila jsem se.

„To byste koukala,“ odpověděla a omluvně dodala: „Oběd ale není součástí ceny pokoje.“

„Jasně, v pořádku,“ řekla jsem. „Děkuji. Bylo to moc dobré.“

Když jsem nastoupila do práce, moje mentorka Julia Devlinová mi tvrdila, že přijde čas, kdy mě přestane bavit cpát se jídlem zdarma a nalévat se bezplatně alkoholem, kdy opadne má fascinace talíři jednohubek a kdy si přestanu nastavovat budík, abych nezmeškala hotelovou snídani. Devlinová měla pravdu v mnoha věcech, ale v téhle se mýlila.

Ještě nikdy jsem nebyla uvnitř věznice, ale moc se nelíbila od mých představ. Za parkovištěm se tyčily bílé zdi korunované ostnatým drátem, připomínající překážky, které má pohádkový hrdina překonat. Za nimi se nad betonovým příkopem zvedaly čtyři věže s šedou pevností uprostřed. Tady trávil matka život. Zaparkovala jsem příliš daleko a nyní jsem musela přejít moře prázdných parkovacích ploch. Tlusté bílé čáry mi napovídaly, kam se mám vydat. Kromě mého vozu stál na parkovišti jen jeden další, uvnitř seděla stará žena a svírala volant. Když mě uviděla, zvedla ruku a zamávala mi, jako bychom se znaly, a já jí na oplátku zamávala taky.

Podrážky bot se mi začaly lepit na asfalt. Než jsem dorazila ke vchodu, cítila jsem v podprsence a v zátylku pod vlasy pot. Moje letní oblečení zůstalo v šatníku v New Yorku. Pamatovala jsem si anglická léta jako mírná, a teď mě pokaždé, když jsem vyšla ven, zaskočila azurově modrá obloha. Ráno jsem se zasekla před zrcadlem a přemýšlela jsem, co si vzít na sebe. Nic univerzálního mě nenapadlo, a tak jsem se nakonec rozhodla pro bílou halenku, volné džíny, zbrusu nové tenisky a ohavné sluneční brýle. *Není to moc živiální?* zeptala se jsem se Olivie v textu pod fotkou, kterou jsem jí poslala přes mobil, ale ona byla v Itálii, na svatbě odehrávající se na hradbách toskánské Volterry.

U vchodu seděla recepční, stejně jako v každém jiném úřadě. „Máte smlouvenou schůzku?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Se správkyní.“

„S ředitelkou?“

„Jistě. S ředitelkou.“

„Vy jste Alexandra?“

„Ano, jsem.“

Ředitelka určila, že se sejdeme ve vstupní hale. „V sobotu odpoledne je tu méně zaměstnanců,“ vysvětlila mi. „A po třetí už žádné návštěvy. Měly bychom tam mít klid.“

„Souhlasím,“ řekla jsem. „Děkuji.“

„Neměla bych to říkat,“ dodala, „ale je to nejvhodnější doba pro útěk.“

Nyní se ke mně blížila chodbou a zcela ji zaplňovala. Četla jsem si o ní na internetu. Stala se první ženou ve funkci správce nápravného zařízení s nejvyšší ostrahou v zemi a po svém jmenování poskytla několik rozhovorů. Přiznala, že se toužila stát policistkou v době, kdy ještě platila omezení týkající se výšky, a jí do požadované výšky chybělo pět centimetrů. Zjistila však, že pro vězeňské dozorce toto omezení neplatí, což se sice zdálo nelogické, ale jí to přišlo vhod. Nyní měla na sobě jasně modrý kostým – poznala jsem v něm ten, co měla oblečený na fotografiích doplňujících rozhovory – a absurdně

elegantní lodičky, jako by jí někdo poradil, že jimi může dodat svému zjevu na ženskosti. Byla nezvratně přesvědčena o nápravné funkci věznic. Vypadala unaveněji než na snímcích.

„Těší mě, Alexandro,“ řekla a potřásla mi rukou. „Mrzí mě vaše ztráta.“

„Mě ne,“ řekla jsem. „Takže si s tím nedělejte hlavu.“

Pokynula rukou směrem, odkud přišla. „Mám kancelář hned vedle návštěvnického centra.“

Chodba měla nažloutlé stěny a odřené podlahové lišty a zdobily ji pomačkané plakáty o těhotenství a meditaci. Na konci chodby čekal skener a dopravní pás, kam měli návštěvníci odložit svoje věci. Ocelové skříňky sahaly až ke stropu. „Formality,“ omlouvala se ředitelka. „Ale aspoň tu dnes nikdo není.“

„Jako na letišti,“ poznamenala jsem. Vytanula mi procedura v New Yorku přede dvěma dny: můj notebook a sluchátka na šedém podnose a vedle nich moje úhledná průhledná kosmetická taštička. Části pasažéři se stavěli do speciálně pro ně určených pruhů, takže jsem nikdy nemusela čekat ve frontě.

„Přesně tak,“ přisvědčila.

Vyložila na pás obsah svých kapes a prošla skenerem. Měla u sebe bezpečnostní průkaz, růžový vějíř a krém na opalování určený pro děti. „Celá naše rodina je zrzavá,“ prohodila na vysvětlenou. „Na tohle počasí nejsme stavění.“ Na fotografii v průkazu vypadala jako studentka natěšená na první den v práci. Já měla kapsy prázdné. Následovala jsem ji bez zastavení.

Ani uvnitř nikdo nebyl. Prošly jsme návštěvnickým centrem, kde na další várku návštěvníků čekaly plastové stoly a zabezpečené židle. Na konci místnosti bez oken se nacházely kovové dveře; a někde za nimi matka, předpokládala jsem, a omezení jejích všedních dnů. Dotkla jsem se jedné židle, kterou jsme míjely, a pomyslela na své sourozence, jak tu v zatuhlém vzduchu čekali, až jim matku předvedou. Delilah tu sedávala poměrně často, Ethan se zde objevil pouze jednou, a to jen proto, aby prokázal svoji ušlechtilost. Poté

napsal do *Sunday Times* článek s titulkem „Problémy s odpuštěním“, jichž měl mnoho, jak se dalo očekávat.

Do kanceláře správce věznice vedly jiné dveře. Ředitelka přiložila průkaz na zed' a zašátrala po klíči. Našla ho v kapsičce nad srdcem, připevněný k plastovému rámečku plnému zrzavých dětí. „Tak,“ oznámila, „jsme tady.“

Byla to prostá kancelářská místnost s podobanými stěnami a výhledem na dálnici. Ředitelka si to zjevně uvědomovala a rozhodla se, že ji vylepší. Nechala si sem přinést strohý pracovní stůl s křeslem a našla v rozpočtu prostředky na dvě kožené pohovky, vhodné na choulostivější rozhovory. Na stěnách visely její certifikáty a mapa Spojeného království.

„Vím, že se neznáme,“ začala, „ale je tu něco, co vám chci sdělit, než přijde právník.“

Pokynula směrem k pohovkám. Nesnášela jsem formální jednání na pohodlném nábytku, nevěděla jsem, jak se na něm usadit. Na stole před námi ležela lepenková krabice a tenká hnědá obálka s matčíným jménem.

„Doufám, že nebudete pokládat to, co vám řeknu, za neprofesionální, ale pamatuji si vás a vaši rodinu ze zpráv z té doby. Moje děti tehdy ještě nosily plínky. Často jsem si na ty titulky vzpomněla, dokonce ještě předtím, než jsem tu začala pracovat. V téhle profesi se setkáte se spoustou různých věcí. Těch, co se objeví v novinách, i takových, co se tam nedostanou. A dokonce i po tak dlouhé době v téhle branži se najdou věci – není jich mnoho –, které mě vyvedou z míry. Lidé se mě ptají: ‚Jak tě může ještě něco překvapit?‘ Já ale odmítám nebyť překvapená.“

Vytáhla z kapsy saka vějíř. Zblízka vypadal jako výrobek dítěte nebo možná vězně. „Vaši rodiče mě přímo šokovali,“ dodala.

Hleděla jsem mimo ni. Slunce balancovalo na okraji okna a chystalo se vpadnout dovnitř.

„To, co se vám stalo, bylo strašné,“ pokračovala. „My všichni tady doufáme, že se vám podaří překonat to a najít v duši klid.“

„Nepromluvíme si raději o tom, proč jste mě sem pozvala?“ navrhla jsem.

Advokát už číhal za dveřmi jako herec čekající na svoji nárazku. Měl na sobě šedý oblek a veselou vázanku a potil se. Když dosedl, kůže pod ním zavržala. „Bill,“ představil se a znovu vstal, aby mi potřásl rukou. Vršek límce mu začínal vlnout a byl teď taky šedý. „Je mi známo,“ vypálil na mě bez okolků, „že jste taky právnička.“ Byl mladší, než jsem čekala, možná mladší než já, a nedalo se vyloučit, že jsme studovali ve stejnou dobu.

„Zabývám se pouze firemním právem,“ řekla jsem, aby ze mě nebyl nervózní. „Závěti jsou pro mě španělská vesnice.“

„Od toho jsem tady já,“ ubezpečil mě Bill.

Povzbudivě jsem se na něho usmála.

„Dobrá!“ začal Bill a poklepal na krabici. „Zde jsou osobní věci,“ řekl. „A tohle je poslední vůle.“

Přesunul ke mně přes stůl obálku a já ji otevřela. Matčinou rozřesenou rukou se v dokumentu pravilo, že Deborah Gracieová ustanovuje svoji dceru Alexandru Gracieovou vykonavatelkou své poslední vůle; pozůstalost Debory Gracieové tvoří: za první věci zanechané v Nápravném zařízení Jejího Veličenstva v Northwoodu; za druhé dvacet tisíc liber zděděných po zesnulém manželovi Charlesi Gracieovi; a za třetí nemovitost nacházející se v Moor Woods Road v Hollowfieldu. Tento majetek má být rovným dílem rozdělen mezi žijící děti Debory Gracieové.

„Vykonavatelka,“ řekla jsem.

„Byla přesvědčená o tom, že právě vy jste pro tento úkol nejvhodnější osobou,“ vysvětlil Bill. Zasmála jsem se.

Představila jsem si matku v cele, jak si pohrává se svými po kolena sahajícími světlými vlasy. Byly tak dlouhé, že si na ně mohla k pobavení společnosti sednout. Pod vedením Billa, který ji lituje, je šťastný, že jí může být nápomocen, a potí se stejně jako teď, přemýšlí o své závěti. Je toho tolik, na co by se jí chtěl zeptat. Matka drží v ruce pero a chvěje se ve strojeném zoufalství. Vykonavatel závěti, vysvětluje jí Bill, je něco

jako čestná funkce. Ale je s tím také spojeno hodně práce, protože musí komunikovat s ostatními oprávněnými osobami. Matka, jíž v žaludku bují rakovina a jež má před sebou jen pár měsíců života, než nás pošle k čertu už navždy, ví přesně, koho do té zodpovědné funkce jmenovat.

„Není vaší povinností se toho úkolu ujmout,“ upozornil mě Bill. „Pokud o to nestojíte.“

„Toho jsem si vědoma,“ řekla jsem a Bill napřímil ramena.

„Mohu vám poskytnout základní instruktáž,“ nabídl se. „Jedná se o velmi malé portfolio. Nemělo by vám to zabrat moc času. Zásadní je – a to mám vždy na paměti –, aby dědici nepřišli zkrátka. Ať už se rozhodnete naložit s pozůstalostí jakkoli, měla byste si nejprve vyžádat souhlas svých sourozenců.“

Na příští odpoledne jsem si rezervovala let zpátky do New Yorku. Pomyslela jsem na chladivý vzduch v letadle a chutné jídlo, které se podává hned po startu. Už jsem se viděla, jak si dělám pohodlí, ruch předchozích tří dnů umrtvený drinky v odbavovací hale, a pak se probudím do teplého večera, kde na mě bude čekat černý vůz, který mě odveze domů.

„Musím to uvážit,“ řekla jsem. „Teď se mi to moc nehodí.“

Bill mi podal papírek se svým jménem a telefonním číslem napsanými rukou na bledě šedých řádcích. Na vizitky v rozpočtu věznice zřejmě už nezbylo. „Ozvěte se mi,“ vybídl mě. „Když se vykonavatelkou nestanete vy, budu vám vděčný za vaše návrhy. Snad by se té úlohy mohl ujmout některý z dalších dědiců.“

Napadlo mě, že to navrhnu Ethanovi. Nebo Gabrielovi. Nebo Delile. „Snad,“ opakovala jsem.

„Pro začátek,“ řekl Bill a podržel na dlani krabici, „tohle jsou všechny osobní věci, které v Northwoodu měla. Mohu vám je předat už dnes.“

Krabice skoro nic nevážíla.

„Obávám se, že mají mizivou hodnotu,“ dodal. „Měla množství poukázek za dobré chování – ale ty venku nic neznamenají.“

„Jaká škoda,“ řekla jsem.

„Jedinou další věcí,“ vmísila se do hovoru ředitelka, „je tělo.“

Přešla ke svému stolu a vyndala kroužkový pořadač s plastovými obálkami obsahujícími vždy leták nebo katalog. Otevřela ho přede mnou jako číšník jídelní lístek a já letmo spatřila střízlivá písmena a vážné obličejky.

„Můžete si vybrat,“ řekla a otočila stránku, „co se vám bude líbit. Jsou tu různé pohřební ústavy. Některé uvádějí více podrobností: služby, rakve a podobně. Všechny jsou z okolí – v dosahu tak osmdesáti kilometrů.“

„Obávám se, že došlo k nedorozumění,“ přerušila jsem ji. Ředitelka pořadač zaklapla na letáku s pohřebním vozem dekorovaným leopardím vzorem.

„Nebudeme požadovat vydání těla,“ vysvětlila jsem.

„Aha,“ hlesl Bill. Pokud to ředitelku zaskočilo, nedala to najevo.

„V tom případě,“ uzavřela, „pohřbíme vaši matku podle vězeňských předpisů do neoznačeného hrobu. Máte vůči tomu nějaké námítky?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Nemám žádné námítky.“

Další schůzku jsem měla s kaplankou, která si ji sama vyžádala. Měly jsme se sejít v návštěvnické kapli u parkoviště. Jedna z asistentek ředitelky mě doprovodila k nízkému přístavku. Někdo vztýčil nade dveřmi dřevěný kříž a zavěsil na okna barevný krepový papír. Jako by dítě chtělo napodobit vitráž. Na neuměle stlučeném stupínku stál větrák a pult a socha Ježíše na kříži a proti němu šest řad lavic.

Kaplanka čekala vzadu ve druhé lavici. Vstala, aby mě přivítala. Všechno na ní bylo oblé a vlhké: její tvář v přítmí, bílý háv, dvě malé ruce sevřené kolem mých.

„Alexandro,“ oslovila mě.

„Těší mě.“

„Asi se divíte,“ začala, „proč jsem se s vámi chtěla setkat.“

Měla v sobě ten druh jemnosti, který si musíte nacvičit. Viděla jsem ji v konferenčním sále nějakého levného hotelu, jak s jmenovkou na klopě sleduje přednášku o důležitosti pauz, které poskytují lidem prostor k mluvení.

Vyčkávala jsem.

„S vaší matkou jsem strávila v jejích posledních letech hodně času,“ pokračovala. „Pracovala jsem s ní už předtím, víte, ale ty poslední roky jsem u ní zaznamenala množství změn. A dělám si naději, že vám ty změny mohou dnes poskytnout útěchu.“

„Změny?“ Cítila jsem, jak se mi ústa roztahují v úsměvu.

„Mnohokrát vám psala,“ hovořila dál. „Vám a Ethanovi a Delile. Vyprávěla mi o vás všech. O Gabrielovi a Noahovi. Někdy psala Danielovi a Evie. Pro matku je strašné přijít o děti, ať už se dopustila jakýchkoli hříchů. Všechny dopisy mi ukazovala, abych jí zkontrolovala pravopis a adresy. Myslela si, že píše adresy špatně, protože jste jí neodpovídali.“

Krepový papír vrhal do uličky rudě zbarvené světlo. Domnívala jsem se, že úprava oken je výsledkem činnosti vězeňkyň, ale nyní jsem si uměla představit kaplanku, jak po práci balancuje na židli a kráší si svoje království.

„Chtěla jsem s vámi mluvit,“ pokračovala, „o odpuštění. Neboť když druhým odpustíte hříchy, jichž se na vás dopustili, nebeský otec vám také odpustí.“

Položila mi ruku na koleno. Její teplo pronikalo látkou džín, jako bych si na ně něco rozlila. „Ale když druhým jejich hříchy neodpustíte, nebeský otec vám vaše hříchy také neodpustí.“

„Odpuštění,“ opakovala jsem. To slovo se mi vzpříčilo v hrdle. Pořád jsem se usmívala.

„Dostala jste je?“ zeptala se mě kaplanka. „Ty dopisy?“

Dostala jsem je. Požádala jsem tátu – rozumějte, mého opravdového otce, ne tu hnilobu v mých kostech –, aby každý z nich hned po doručení zničil. Daly se snadno rozpoznat, přicházely rozlepené a znovu zalepené s varovným razítkem Nápravné zařízení Jejího Veličenstva v Northwoodu. Krátce po mých

jednadvacátých narozeninách, když jsem přijela domů z univerzity, za mnou táta kajícně přišel s krabicí nacpanou těmi pitomými dopisy. „Jen jsem si říkal,“ přiznal, „že jednou v budoucnu budeš třeba zvědavá –“ Muselo to být o zimních prázdninách, protože gril byl schovaný v zahradní kůlně. Pomohl mi ho vyvézt ven a pak jsme u něj stáli v zimních kabátech, táta s dýmkou, já s hrnkem čaje, a odesílali psaní do ohně.

„Myslím, že jste se octla v jiném příběhu,“ řekla jsem kaplance. „Existuje syžet – a vy se s ním často setkáváte –, který vrcholí návštěvou ve věznici. Někdo uvnitř čeká, až ho někdo zvenčí navštíví. Aby mu odpustil. Návštěvníci o tom léta přemítají a nemohou se rozhodnout, zda to mají udělat. A nakonec přijdou. Obvykle se jedná o rodiče a dítě nebo možná pachatele a oběť, podle okolností. Ale přijdou. Mluví spolu. A i když návštěvník té osobě tak úplně *neodpustí*, přece jen si z toho něco odnese. Jenže, víte – moje matka je mrtvá. A já ji nikdy nenavštívila.“

Zahanbeně jsem cítila, že je mi do pláče, a nasadila jsem si sluneční brýle, abych to zakryla. Kaplanka se proměnila v bílý přízrak v temnu. „Je mi líto, že vám nemohu pomoci,“ pronesla jsem nesmyslně a klopýtala uličkou pryč. Slunce konečně začínalo polevovat ve svém žáru a přišel čas na drink. Pomyslela jsem na hotelový bar, a jak se mi tíha první sklenky rozlévá v údech. Asistentka ředitelky na mě čekala.

„Už jste si všechno vyřídila?“ zeptala se. Naše stíny na asfaltu byly dlouhé a černé, a když jsem k ní došla, splynuly v jedinou podivnou příšeru. Asi už jí končila směna.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Měla bych jít.“

V autě jsem si zkontrolovala mobil. *Existuje něco takového*, psala mi Olivia, *jako příliš žoviální?*

Položila jsem si matčinu krabici na klín a zvedla víko. Přehlídka ubohosti. Bible, jak se dalo očekávat. Kartáč na vlasy. Dva ústrižky lepkavé od pásky, vytržené z nějakého časopisu.

Na jednom reklama na dovolenou v Mexiku a na druhém reklama na plenky s úhlednou řadou čistých, šťastných miminek na bílé dece. Další výstřížek byl z novin a psalo se v něm o Etharově charitativní činnosti v Oxfordu. Tři čokoládové tyčinky a rtěnka, skoro vypotřebovaná. Jak typické, nic nevyhodila.

Naposledy jsem matku viděla ten den, co jsem utekla. To ráno jsem se probudila v zasviněné posteli a věděla jsem, že mé dny jsou sečteny a že jestli nic nepodniknu, pak ten den umřu.

Někdy se v duchu vracím do našeho pokojíku. Jsou v něm dvě samostatné postele nacpané do protilehlých rohů co nejdále od sebe. Moje postel a Evieina postel. Mezi nimi visí holá žárovka, chvějící se při dopadu kroků v chodbě za dveřmi. Obvykle nesvítí, ale někdy, když otec rozhodne, září celé dny. Okno zalepil lepenkou, aby to byl on, kdo určuje denní dobu, ale dovnitř se i tak dere kalné světlo a prozrazuje, kdy je den a kdy noc. Za lepenkou bývala kdysi zahrada a za ní vřesoviště. Je pro nás stále těžší uvěřit, že ta místa, divoká příroda a proměny počasí, stále existují. V nahnědlém denním světle je vidět dvoumetrové Teritorium mezi lůžky, které já a Evie známe lépe než kdokoli jiný. Řadu měsíců jsme probíraly navigaci z mé postele do její: víme, jak přejít kopečky igelitových pytlů naditých věcmi, na které jsme si už nevzpomínaly; víme, že pro překonání Záchodových bažin, zčernalých, rosolovitých a téměř vyschlých, bychom použily plastovou vidličku; prodiskutovaly jsme nejlepší způsob, jak projít skrz Polyesterové vrcholy, abychom se vyhnuly nejhoršímu svinstvu; zvažovaly jsme, zda zvolit cestu přes nejvyšší průsmyky a riskovat útoky živlů, či se propížit tunely v zahnívajících materiálech pod nimi a čelit tomu, co tam můžeme najít.

V noci jsem se znovu počurala. Propnula jsem prsty na nohou, zakroužila kotníky a zakopala nohama, jako bych plavala, jak jsem to během posledních měsíců dělala každé ráno. Dvou, možná tří. Řekla jsem pokoji, co bych řekla prvním

člověku, kterého bych potkala, až se osvobodím: Jmenuji se Alexandra Gracieová a je mi patnáct. Potřebuji, abyste zavolal na policii. Pak jsem se jako každé ráno otočila, abych viděla na Evie.

Předtím jsme byly připoutané řetězem tak, že jsme hleděly stejným směrem, takže jsem ji viděla pořád. Teď byla uvázaná na opačnou stranu a obě jsme musely zkroutit tělo, abychom si viděly do očí. Jinak jsem měla ve výhledu pouze její chodidla a kosti jejích nohou. Kůže se jí propadala do každé rýhy, jako by tam hledala teplo.

Evie mluvila pořád méně. Burcovala jsem ji a křičela na ni; dodávala jsem jí odvalu a zpívala jí písničky, které jsme slyšely, když jsme ještě chodily do školy. „A teď jsi na řadě ty,“ naléhala jsem. „Zaspíváš mi svoji část?“ Nic z toho nefungovalo. Už jsem ji neučila čísla, jen jsem si je mumlala pro sebe. Vyprávěla jsem jí do tmy příběhy, ale neslyšela jsem žádný smích či otázky nebo projevy překvapení. Existoval tu jen tichý prostor Teritoria a její mělký dech vznášející se nad ním.

„Evie,“ řekla jsem. „Eve. Dnes přišel ten den.“

Jela jsem snášejícím se soumrakem zpátky do města. Mezi stromy a na pole dopadalo sytě zlaté světlo, ale vesnice a statky už halil temný stín. Zvažovala jsem, že bych jela přes noc a před svítáním dorazila do Londýna. Ve stavu vyvolaném časovým posunem mi krajina připadala podivně zářivá. Jenže bych pak pravděpodobně skončila v Midlands někde u cesty a vyspala se v autě, což mi nepřipadalo jako moc dobrý nápad. Zastavila jsem na odpočívadle a našla si v Manchesteru hotel s volnými místy a klimatizací.

Během prvního špatného roku jsme o útěku jenom mluvily. To bylo za Přivazovacího období, kdy nás otec svazoval pouze na noc, jemně, za použití měkkých bílých materiálů. Spaly jsme

s Evie ve stejné posteli, každá měla přivázané jedno zápěstí ke sloupku postele a držely jsme se za ruce. Matka a otec byli celý den s námi, ale pokračovali jsme v učení (hlavně studiu bible a k tomu nádvakem něco málo podivně pojatých světových dějin), prováděli tělesná cvičení (běhali jsme po dvoře kolečka v tílku a kalhotkách; jednou se kopřivami na zadním konci zahrady prodraly nějaké děti z Hollowfieldu a zvědavě na nás civěly). Pravidelně jsme jedli (chleba zapíjený vodou, když byl dobrý den) a nebyli nijak omezováni. Naše slavné rodinné foto vzniklo na konci tohoto období, než začalo Řetězové období a my už nebyli fotografovatelní, a to ani podle standardů mých rodičů.

Mluvily jsme o možnosti zpřetrhat pouta zuby, nebo že si nenápadně zastrčíme do kapsy kuchyňský nůž. Anebo při běhání našeho kolečka po zahradě nabere rychlost a pak se rozběhneme k brance a poběžíme po Moor Woods Road pryč. Otec nosil mobil v kapse a nebylo by tak těžké mu ho vzít. Když na tu dobu myslím, zmocňuje se mě strašný zmatek, který mi nepomohla překonat ani doktorka K a její argumenty. Viděla jsem ho i na obličejích policistů, novinářů a zdravotních sester, i když žádný z nich se neodvážil vyslovit tu otázku nahlas. Proč jste prostě neutekli, dokud to ještě šlo?

Pravda je taková, že nám to zprvu nepřipadalo tak zlé. Byli jsme spolu rádi. Sice unavení a někdy hladoví a tu a tam nás otec zbil tak, že jsme měli týden nateklé oko (Gabriel) nebo prasklé žebro hned pod srdcem (Daniel). Ale netušili jsme, co má přijít. Strávila jsem mnoho nocí tím, že jsem pročesávala paměť jako student knihovnu, stírala prach ze starých svazků a prozkoumávala každou polici v naději, že najdu ten okamžik, kdy jsem to měla vědět a kdy jsem měla jednat. Nikdy jsem tu knihu nenašla. Vyřadili ji už před mnoha lety a nevrátili na polici. Otec nás vyučoval u kuchyňského stolu, naše podvolení považoval mylně za slepou oddanost. Matka

nás vždy před spaním navštívila, aby se ujistila, že naše pouta pevně drží. Časně ráno jsem se probouzela vedle Evie a hrálo mě teplo jejího těla. Tehdy jsme se ještě bavily o budoucnosti.

Nebylo to tak zlé.

Nejprve jsem zavolala Devlinové a požádala ji, abych směla týden pracovat z Londýna. Možná o něco déle.

„Pozůstalostní drama,“ konstatovala suše. „Jak vzrušující.“ V New Yorku bylo po poledni, ale zvedla sluchátko hned, už lehce podnapilá. Kolem ní jsem slyšela tlumené zvuky civilizovaného oběda či baru.

„Nevím, jestli bych použila právě tohle slovo,“ namítla jsem.

„Jasně, udělej si na to čas. V Londýně už ti najdeme nějaký stůl.“

Máma s tátou budou právě obědovat, raději počkám. Telefon Ethanovi zvedla jeho snoubenka. Odjel na otevření jakési galerie a vrátí se až pozdě večer. Slyšela, že jsem v Anglii – měla bych je navštívit, moc rádi mě uvidí. Delile jsem nechala vzkaz na záznamníku, přestože jsem pochybovala, že mi zavolá zpátky. Nakonec jsem si promluvila s Evie. Poznala jsem, že je někde venku, a někdo v její blízkosti se zasmál.

„Tak,“ oznámila jsem jí. „Čarodějnice je mrtvá.“

„Viděla jsi její mrtvolu?“

„Proboha ne. Nevyžádala jsem si to.“

„Aha. Jak si pak můžeme být jisté?“

„Já o tom nepochybuju.“

Pověděla jsem jí o domu na Moor Woods Road. O našem úžasném dědictví.

„Oni měli dvacet táců? Tak to je novina.“

„Opravdu? Po našem famózním dětství?“

„Vidím otce, jak si je syslí. Můj Bůh se o vás postará. Tak nějak.“

„Ale ten dům, víš?“ pokračovala jsem. „Nedokážu uvěřit, že pořád ještě stojí.“

„Copak neexistují lidi, co si těchhle věcí náramně užívají? Někde, myslím v LA, pořádají průvodcované prohlídky různých míst, kde došlo k vraždě nebo umřela nějaká celebrita a podobně. Je to fakt morbidní.“

„Hollowfield je na to trochu z ruky. Kromě toho zas tak senzační náš příběh není.“

„Jo, asi se toho na nás nedá moc vyrazit. Trochu jsme klesli v ceně.“

„Vraceli by nám lístky.“

„Hele, jestli se tam pořádají prohlídky, tak bysme se jich určitě měly zúčastnit. Mohly bysme výklad obohatit o pár pozoruhodných postřehů. Mohla bys tam udělat kariéru, jestli ti to nevyjde v právníčině.“

„Řekla bych, že tenhle byznys si už zabral Ethan,“ řekla jsem. „Ale teď vážně, co s tím barákem krucinál uděláme?“

Znovu se někdo zasmál. Nyní už blíže. „Kde jsi?“ zeptala jsem se.

„Na pláži. Je tady dnes odpoledne takový koncert.“

„Měla bys už jít.“

„Jo. Chybíš mi. A ten dům –“

Na jejím konci se zvedal vítr a bičoval slunce na druhé straně oceánu.

„Ať je tam něco radostného,“ řekla Evie. „Měl by se stát šťastným místem. Nic by otce víc nenaštvalo.“

„To není špatný nápad.“

„Jo, tak já půjdu.“

„Užij si ten koncert.“

„Díky, užiju.“

Tohle byl můj plán:

Sledovaly jsme otcovy kroky jako tajní agenti. V Přivazovacím období jsme si pahýlem školní tužky zapisovaly do naší bible poznámky (Genesis, 19:17; tehdy jsme ještě měli smysl pro melodrama). Když se pro nás stala kniha nedosažitelnou,

ukládala jsem si otcův den do paměti za použití metody, kterou mě učila slečna Gladeová, když jsem ještě chodila do školy. „Představte si dům,“ říkala nám. „A v každé místnosti domu se nachází další věc, kterou si chcete připomenout. V předsíni je nacpaný František Ferdinand – právě ho zastřelili. Jdeš do obývacího a kolem tebe vyběhne ven Srbsko. Má hrozný strach, blíží se válka. V kuchyni najdeš Rakousko-Uhersko, sedí u stolu s ostatními spojenci. Kdo tam s ním sedí?“

Náš dům obýval otec, o to snazší pro mě bylo vtisknout si do paměti jeho dny. Po mnoha měsících strávených v jediném pokoji jsem znala zaskřípění každého prkna v podlaze a cvaknutí každého vypínače. V duchu jsem viděla, jak se otec přesouvá po místnostech.

Podnikly jsme z našich postelí několik celonočních sledovaček, takže jsme věděly, že se budí pozdě. Dokonce i v zimě bylo už světlo, když jsme zaslechly jeho první šouravé kroky. Naše ložnice byla na konci chodby a on spal dvoje dveře od nás, takže noční pokus by neměl moc naděje na úspěch. Spal lehce a během několika vteřin by byl u nás. Někdy jsem se vzbudila a zastihla ho u dveří naší ložnice nebo v zamyšlení shrbeného nade mnou. Ať už hloubal nad čímkoli, nakonec vždy došel k nějakému závěru a po chvíli se otočil a zmizel ve tmě.

Dopoledne trávil s matkou a Noahem dole. Vůně jejich jídla se linula domem a my jsme slyšely, jak se modlí nebo smějí něčemu, co jsme s nimi nesměly sdílet. Když Noah křičel, bral ho otec na zahradu. Ozvalo se bouchnutí kuchyňských dveří. Cvičil: jeho hekání se neslo k našemu oknu. Někdy nás těsně před obědem navštívil, celý rozzářený, kůži vydrhnutou dočervena, barbar vracející se vítězně z bitvy, hrdě třímající ručník, jako by nesl hlavu nepřítele. Ne, dopoledne nebyl vhodný čas: přední dveře zůstávaly stále zamčené, a ať už bychom seběhly dolů a prošly kuchyní, nebo vylezly přímo oknem, otec by už na nás číhal.

V tomhle ohledu jsme se Evie nedokázaly shodnout. „Musíme utéct domem,“ přesvědčovala mě. „Okno je moc vysoko. Zapomněla jsi už, jak vysoko je.“

„To by znamenalo vypáčit zámek na našich dveřích. Potom projít celým domem. Kolem Ethanova pokoje. Kolem matčina a otcova. Kolem pokoje Gabea a Delily. Dolů po schodech. Dole spí Noah. Někdy i matka. To nemůže vyjít.“

„Proč neutekli Gabriel a Delilah?“ divila se Evie. A šeptem dodala: „Bylo by to pro ně snadnější.“

„Nevím,“ lhala jsem. Jednu noc před mnoha měsíci jsem na druhém konci chodby zaslechla něco tichého a strašného. Nezdařený pokus. Evie spala a já se jí o tom nikdy nezmínila. Nyní už jsem jí to nedokázala svěřit, abych úplně nerozbila naši křehkou naději.

Čas po obědě trávil otec v obýváku a nebyl slyšet. Věřila jsem, že tohle je naše šance. Když otec utichl, celý dům se s povzdechem uvolnil. Na chodbu se kradl šepot Delily. Některé dny klepal na stěnu Ethan, jako to dělával, když jsme byli malí a chtěli se naučit morseovku. Jindy za námi zašla matka. Byly doby, kdy jsem ji zapřísahala, aby něco udělala, ale teď jsem na její nářky odpovídala jen v duchu a odvracela jsem se.

„Je to jediná možnost,“ přesvědčovala jsem Evie. „Jakmile se vzbudí, je to vyloučené.“

„No dobrá,“ souhlasila, ale já věděla, že to vidí jen jako vzdušný zámek, další z historek, které jsem jí vyprávěla, aby nám den rychleji uběhl.

O okně jsme se už bavily. Vzhledem k tomu, že ho zakrývala lepenka, bylo mimo dosah naší špionáže. „Dá se otevřít, ne?“ ptala jsem se. V představách jsem neviděla žádnou petlici, ani jestli země pod ním je z betonu, nebo zarostlá trávou. „Asi už zapomínám,“ připustila jsem.

„Myslím, že nejde otevřít,“ tvrdila Evie. „A taky už ho strašně dlouho nikdo neotevíral.“

S námahou jsme se na sebe přes Teritorium podívaly.

„Takže, jestli budeme muset rozbít sklo,“ uvažovala Evie, „kolik času budeme mít?“

„Pár vteřin potrvá, než mu dojde, co se děje,“ vypočítávala jsem. „A potom pár dalších, než doběhne ke schodům. Deset, než se dostane ke dveřím našeho pokoje. A pak bude muset odemknout.“

Bolelo mě z té námahy za krkem. Zase jsem si lehla. „Dvacet celkem,“ odhadovala jsem. To skrovné číslo zůstalo viset v prostoru mezi námi. Evie něco řekla, příliš tiše, než abych ji slyšela.

„Cože?“

„No tak jo,“ řekla.

„Jo.“

Druhou překážku představovaly řetězy. Ty mi svého času dělaly největší starost. Ale otec byl nešikovný. Po objevení knížky řeckých bájí a po tom, co následovalo, už nerozsvěcel, když odcházel z místnosti. Líbila se mi představa, že nesnese pohled na mě, ale byl asi prostě jen příliš opilý na to, aby našel vypínač. Ať tak či onak, na tom nesešlo. Co nejdále jsem roztáhla prsty, takže zaklapl pouta ne kolem mých zápěstí, ale kolem palce a malíčku. Tudíž jsem to musela provést já a muselo to být brzy. „Netrefil se,“ šeptala jsem Evie, když jsem si byla jistá, že všichni v domě spí. Její dech burácel ložnicí, ale neodpovídala. Příliš jsem to odkládala. I ona spala.

Uvažovala jsem, co podniknu večer. Byla tma, ale venku pořád horko. Zavolala jsem hotelovou službu, objednala si dva giny s tonikem a popíjela je nahá na posteli. Plánovala jsem si, že si půjdu zaběhat, ale hotel byl obklopený dálnicemi a nechtělo se mi kličkovat mezi nimi. To už se raději budu věnovat alkoholu a najdu si k tomu společnost. Vyměnila jsem svůj úbor za černé kombiné a vysoké kožené boty a požádala recepci o taxi a další drink.

V autě jsem si říkala, že se to vyvíjí docela dobře: mám v sobě tři drinky, jsem sama, matka je mrtvá a všude kolem

a nade mnou cizí město. Otevřela jsem okno auta úplně na doraz. Lidé stáli v řadách před temnými vchody, posedávali na chodnicích a pili. „Hlásili bouřku,“ sdělil mi řidič. Řekl ještě něco dalšího, ale stáli jsme na křižovatce a ztratilo se to v šumu hovorů venku.

„Prosím?“

„Deštník,“ opakoval. „Máte deštník?“

„Víte,“ odpověděla jsem, „kdysi jsem tu poblíž žila.“

Zachytil v zrcátku můj pohled a zasmál se.

„Takže ho máte?“

„Takže ho mám.“

Požádala jsem ho, aby mě vysadil u nějakého místního hojně navštěvovaného podniku. Zastavil před jiným hotelem, levnějším než můj, a kývl na mě. Klub se skrýval v podbříšku hotelu pod úzkým schodištěm. Vzadu byla taneční plocha a nad ní prázdné pódium. Usadila jsem se u baru, objednala si vodku s tonikem a rozhlížela se po někom, kdo by si se mnou rád promluvil.

Byly doby, kdy jsme s Devlinovou cestovaly tolik, že jsem zapomínala, na jakém jsme kontinentu. Vzbudila jsem se v hotelovém pokoji a zamířila na záchod špatným směrem, tak, jak jsem byla zvyklá z bytu v New Yorku. Na letišti jsem si musela přečíst palubní lístek – doopravdy přečíst –, abych věděla, kam vlastně letíme. Sedět v baru znamenalo vždycky útěchu, ty jsou po celém světě stejné. Vyskytují se v nich stejní osamělí muži se stejnými historkami a lidé, kteří vypadají zdrchaněji než já.

Poslala jsem gin muži o šest sedaček dál, v košili se zlatým odznáčkem ve tvaru křídel, který právě šátral po penězence. Zatvářil se potěšeně a překvapeně; o pár chviliek později se mě už dotýkal na rameni a usmíval se. Byl starší, než jsem si zprvu myslela. To bylo dobré.

„Ahoj. Díky za drink.“

„Není zač. Jste na cestě?“

„Dnes jsem přiletěl z Los Angeles.“

„To zní dramaticky.“

„Ani ne. Jenom rutina. A vy taky nejste odtud?“

„Ne. Už ne. Jste pilot?“

„Ano.“

„Jste hlavní pilot, nebo druhý pilot?“

Zasmál se. „Jsem hlavní pilot.“

Vyprávěl mi o své práci. Poslouchat lidi, jak mluví o své práci, je otrava, ale s ním to bylo jinak. Mluvil upřímně. Líčil mi svůj výcvik v Evropě a nevyhnutelný okamžik, kdy musel poprvé letět sám. Jeho ruce v prostoru mezi námi sahaly po řídicích pákách, a když je ozářila diskosvětla, viděla jsem, že se mu pod kůži hýbou malé svaly. Udělá to z vás tuláka, vysvětloval, ale bohatého. Za těch raných let žil v neustálé úzkosti, myslel na příští přistání a v hotelových postelích mu tělem pulzoval adrenalin. Dnes už je natolik otrlý, že spí dobře.

„Hlavní pilot,“ řekl se smíchem. „Tak, co bude dál?“

Chvilku jsme tančili, ale byli jsme starší než těla kolem nás a žádný z nás nebyl dost opilý. Fascinovala mě skupinka dívek vedle, s údy divoce kmitajícími ve společném rytmu, oděných do různých variací přiléhavých hladkých šatů a chechtajících se jako nějaká mnohohlavá obluda. Pozorovala jsem je a mimoděk se přitom dotýkala povislé kůže na svém hrdle a kolem očí. Pilot tančil za mnou s prsty zabořenými mezi moje žebra.

„Můžeš se mnou do mého hotelu,“ navrhla jsem.

„Zítřka letím zpátky, nemůžu se zdržet.“

„To je v pořádku.“

„Nechci, abys byla zklamaná. Někdy –“

„Nebudu zklamaná.“

Pršelo, jak slíbil taxikář. Ztichlé ulice se leskly a v kalužích se vznášely neony. Na silnicích zbyly už jen taxíky, ale žádný z nich nezastavoval. Potřebovali jsme nějakou rušnější křižovatku. Dívala jsem se, jak mu po tváři kloužou světla města, a vzala jsem ho za ruku. „Potřebuji určité věci,“ řekla jsem, „aby mě to bavilo.“

„Vážně?“ řekl. Odvrátil se ode mě a pátral po taxíku, ale podle zvednuté čelisti jsem poznala, že se usmívá.

Ve svém pokoji jsem otevřela minibar, abych z něj vyndala něco k pití, ale pohybem ruky mě zarazil a sedl si na postel. Sundala jsem si šaty, stáhla ze sebe spodní prádlo a nechala je dopadnout na zem, a pak jsem vedle něj poklekla. Nezúčastněně mě sledoval, přesně jak jsem doufala.

„Potřebuji, abys mě ponižil,“ řekla jsem.

Polkl.

„Víš, musí to bolet.“

V prstech mu zaškubalo. Pocítila jsem v kundičce důvěrně známé zacukání, skoro jako pulz. Položila jsem se na postel vedle něj břichem dolů a hlavou položenou na pažích. Vstal, přešel ke mně a ve tváři mu bylo znát, že ví, co udělá. Viděla jsem, že pokojská už připravila lůžko na noc a na polštáři ležely čokoládové bonbony.

Když odešel, objednala jsem pokojovou službu a vzpomněla jsem si na Džejpího. Jako by celý den trpělivě a neviděn čekal na to, až mu věnuji pozornost. Ještě jeden drink a můžu mu zavolat. Měla jsem číslo do práce, na kterém mi vždy zvedl telefon. Můžu mu říct, že jsem vyvedená z míry matčinou smrtí, že jsem sama v Manchesteru a že si nemám s kým popovídat. „A příliš týden strávím v Londýně,“ dodám jakoby mimochodem. „Možná se zdržím i déle.“

Doslechla jsem se, že teď žije na předměstí s novou přítelkyní a malým psem. „Nebo možná s malou přítelkyní a novým psem,“ informovala mě Olivia. „Tak nějak.“ Vzpomínala jsem na den, kdy odešel z našeho bytu. Očekávala jsem, že si najme dodávku nebo požádá o pomoc kamaráda, ale on si nacpal všechny svoje věci do dvou kufrů a několika krabic a počkal si na ulici na taxík. Pršelo, ale odmítl se jít schovat

dovnitř, jako by měl obavy, že moje blízkost změní jeho plány. Ale nezměnily se. Žádný z nás nemohl udělat nic, aby to bylo jinak. Přitáhla jsem si nohy k hrudi a nahmatala si jizvy na koleni, tam, kde byla kůže hladší. Pak jsem se dotýkala jizev z dalších operací. Moje prsty sledovaly jejich důvěrně známé cestičky. Byly naprosto dokonalé, v tlumeném světle jsem je vůbec neviděla. Když jsem na ně upozornila Džejpiho, neudělalo to na něho žádný dojem. „Nikdy jsem si jich nevšiml,“ tvrdil a já ho pro to měla ještě raději. Ne, nebylo nic, co by některý z nás mohl udělat jinak. Abych odvedla myšlenky od Džejpiho, vrátila jsem se v duchu k Evie. Jestlipak už její večírek skončil? Bylo pozdě a tam, kde se nacházela ona, ještě později. Zhasla jsem světlo a nastavila budík na snídani.

„Evie,“ oznámila jsem. „Dnes přišel ten den.“

Před námi se rozkládala obrovská rozloha dopoledne, plochá a pustá. V té době jsem už mnoho týdnů pociťovala uvnitř podivnou bolest, ale dnes to bylo horší; krev byla cítit jinak. Jenže bylo těžké odlišit tu bolest od napjatého tušení, které se mi svíjelo v útrobach jako nějaký netvor, který se chystá proražit skořápku vejce.

Přezkoušela jsem si pouta, jak jsem to dělala každý den od té doby, co se otec zmýlil. Levá ruka mi snadno vyklouzla, ale pravá se mi zapřičila těsně pod klouby prstů. „Je dnes tepleji?“ zeptala jsem se. Zkusila jsem to znovu, ale šlo to ještě hůř. Prsty mi námahou otekly. Měla jsem jiný nápad, takový, který by Ethan, jenž si kdysi rád čítal knížky o Divokém západě, nazval ‚Saloon poslední šance‘. Jenže pokud bych svůj nápad uskutečnila, už bych si pouto nemohla zpátky navléct, a musela jsem zůstat v řetězech pro případ, že by nás otec před obědem navštívil. Nezbyvalo mi než počkat.

Naslouchala jsem, jak se otec budí. Jeho kroky zvolna duněly dolů po schodech a já si říkala, že jsme možná udělaly v našich úvahách chybu. Možná by k tomu mělo dojít

teď. Pak byl v kuchyni a já slyšela mumlání ranní konverzace, slova přerušovaná snídaní a kontemplací, možná tichou modlitbou. Otcova Boha jsem už dávno zavrhla, přesto jsem i já zavřela oči a modlila se k starším, barbarským božstvům. Nějakou dobu jsem setrvala v modlitbě.

Znovu jsem se vzbudila uprostřed dopoledne. Nacházela jsem se na jakémsi zhuštěném, temném místě těsně pod povrchem vědomí. V kuchyni cinkaly příbory. Po schodech nahoru vyťapkala vůně matčina pečení a svinula se nám na podlaze do klubíčka. V puse se mi seběhlo pár chabých slin. „Tvoje první jídlo venku,“ vybafla jsem na Evie. Tenhle rozhovor obvykle rychle eskaloval.

„Svačina v Ritzu?“ dorážela jsem. „Nebo řecká taverna?“

Přitáhla si nohy blíže k hrudi a zakašlala, nic však neřekla a já si všimla, jak podivně vypadají její chodidla, jak přehnaně velká jsou v poměru k hubeňoučkým nohám, jako boty klauna.

Naučila jsem se nepředstavovat si rodiče u jídla, ale tohle měl být můj poslední den, takže jsem si to dovolila. Sedí u stolu ruku v ruce. Noah na ně z dětské stoličky civí prázdným pohledem. Matka upekla jablečný koláč a teď vstala, aby ho nakrájela. Jeho zlatavý povrch je poprášený cukrem a v krustě jsou měkké důlky v místech, kde se ovoce snažilo probublat na povrch. Nůž se zachytí na povrchu z těsta, takže matka musí víc zatlačit. Když krustu prorazí, rozline se kolem stolu vůně horkých jablek. Ukrojí kousek otci a podá mu ho na nahřátém talíři, a než si naloží sama, pozoruje otce, jak jí. Jak se mu v puse převaluje křupavé těsto s lepkavou náplní. Má radost z toho, jak mu chutná.

Ten den obědvali dlouho a Noah se nechtěl zklidnit. Odhadovala jsem, že je prostředek zimy, a ve chvíli, kdy bylo slyšet zaklapnutí dveří obývacího pokoje, světlo pronikající dovnitř lepenkou ochablo. Dům ztichl.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Jdu na to.“

Bez dalšího přemýšlení jsem napnula řetězy.

Levá ruka proklouzla kovem a byla volná. Nateklá pravačka však nešla protlačit, ať jsem tiskla palec k dlani sebevíc.

Saloon poslední šance.

„Nedívej se,“ přikázala jsem Evie. I po tak dlouhé době existovala ponížení, o která jsem se s ní nehodlala dělit.

Když bylo Delile asi devět nebo deset, nasoukala si na palec matčin zásubní prsten, a nemohla ho pak sundat. Delilah se jen zřídkka dostávala do potíží, takže jsem v duchu jákala. Seděla jsem v hale nahoře na schodišti a sledovala, co se děje v koupelně. Bulící Delilah seděla na okraji vany a matka klečela před ní a přejížděla jí mezi prsty vlhkou kostkou mýdla. Prsten pak k mému zklamání hladce překonal kloub palce a s tichým cinknutím dopadl na dlaždice.

Protáhla jsem ruku kovovým kroužkem až k místu, kde to dál nešlo, a začala jí otáčet ze strany na stranu. Měla jsem ji odřenou už po ranních pokusech, kůže byla pohmožděná a začínala praskat. Zakousla jsem se do prostěradla a pohybovala rukou stále rychleji. Na rozdíl od Delily jsem nehodlala brečet. Když kůže pukla, ruka kluzká od černé krve se prodrala na svobodu.

Rozesmála jsem se a pochovala si ruku na hrudi. Evie na mě zděšeně hleděla, ale usmála se a zvedla uznale palec. Vyklonila jsem se z postele a pátrala zdravou rukou v Teritoriu po něčem dostatečně tvrdém, abych tím rozbila okno. Mé prsty šátraly po teplých vlhkých místech a věcech, které jako by se pohybovaly proti nim. Ucukla jsem a polkla, ale pokračovala dál. Staré jídlo a malé rozkládající se boty, plíseň na stránkách naší dětské bible. Všechno měkké, a tudíž k ničemu.

Evie zvedla prst a já ztuhla hrůzou, že u dveří stojí otec. Ona však zavrtěla hlavou a znovu namířila prst a já sledovala její pohled pod postel. Pod ní – paži jsem měla celou roztresenou – moje prsty sevřely něco tvrdého. Byl to podlouhlý dřevěný špalík, zdrsnělý zaschlou krví a dlouhým pobytím v Teritoriu. Chvilku jsem na něj hleděla a připomínala si, proč tady je.

„Jo,“ vydechla jsem. „Jo, ten je perfektní.“

Vstala jsem a na nejistých nohách se došourala k oknu. Otec si nedal moc námahy s tím, aby lepenku pořádně připevnil, a páska, kterou ji přilepil, se už začínala rozpadat. Kousek po kousku jsem odlepila posledních pár zbytků, až jsem se dostala k lepence. „Teď,“ řekla jsem a strhla ji k podlaze. Evie si ukryla obličej v pažích. Nemohla jsem se obrátit a vidět pokoj v denním světle. Byl čas jít. Přešla jsem přes Teritorium. Navzdory naší složité navigaci to byly k Evieině posteli jen tři čtyři kroky. Vzala jsem ji za ruku, jako jsem to dělávala, když situace ještě nebyla tak zlá a my spávaly ve stejné posteli. Nehýbala se a já viděla její páteř a holá místa na temeni její hlavy, a jak je pro ni namáhavé každé nadechnutí. Věděla jsem, že jakmile rozbiju okno, začnou se mi odpočítávat vteřiny – ten mizivý počet vteřin, který jsme celé měsíce pečlivě rozplánovávaly.

„Vrátím se pro tebe,“ slíbila jsem. „Evie?“

Její ruka v mé dlani se zachvěla.

„Brzy se uvidíme.“

Zvedla jsem si špalík na rameno. „Zakryj si obličej,“ zašeptala jsem a pak náš čas vyhrazený tichu skončil. Praštila jsem tím kusem dřeva do dolního rohu okna. Prasklo, ale nerozbilo se. Uhodila jsem znovu, silněji, a tabule se roztříštila. Dole se rozvřískal Noah. Na pozadí jeho řevu jsem slyšela pod naším pokojem kroky a matčin hlas. Někdo už šel po schodech. Pokusila jsem se smést z parapetu střepy, ale jeden ostrý se mi zaryl do dlaně. Rozsypaného skla bylo moc a neměla jsem dost času. Vyzvedla jsem na parapet jednu nohu a přitáhla za ní druhou a seděla na okně s obličejem obráceným ven. Někdo už byl za dveřmi, klika se pohnula. Prikázala jsem si nedívat se dolů. Otočila jsem se a na okamžik visela napůl v místnosti s nohama ve studeném zimním vzduchu. „Musíme se spustit dolů,“ říkávala jsem Evie, „a zavěsit se, abychom co nejvíce zmírnily pád.“ Dveře se otevřely a já zahlédla otce. Jeho postavu ve dveřích. Spustila jsem paže, ale

byla jsem příliš slabá, abych nechala tělo viset, jak jsme to plánovaly, a jakmile se mi paže natáhly, padala jsem.

Tráva byla mokrá, ale země pod ní zmrzlá. Když jsem přistála, něco v mé pravé noze se zhroutilo, jako se hroučí budova dovnitř sebe, když jí vyhodí základy do povětří. Ozvěna křupnutí se nesla po zahradě. Padla jsem dopředu a náraz mi zarazil sklo hlouběji do dlaně. Vzduch byl tak studený, že jsem se nemohla pořádně nadechnout, a vím, že jsem plakala. „Proboha, vstaň,“ šeptla jsem. Pomalu jsem se narovnala a popotáhla si tričko ke kolenům. Ve dveřích do kuchyně stála matka.

Čekala jsem, že se ke mně rozběhne, ale neudělala to. Ústa se jí pohybovala, ale já slyšela jen pulzování své krve v uších. Dlouhou poslední vteřinu jsme na sebe hleděly, pak jsem se otočila a rozběhla pryč.

Zahradní branka nebyla zamčená. Belhala jsem se kolem domu a přidržovala se zdi, pak vyšla ven na ulici a kulhala po bílých čarách uprostřed vozovky. Večer byl chladný, obloha tmavě modrá. Okolí bylo takové, jak jsem si ho pamatovala: Moor Woods Road a její tiché domy postavené daleko od sebe. Okna zářila do soumraku jako svatyně. Otec už mi bude v patách. Nemohla jsem mrhat energií na to, abych dopajdala ke dveřím jiného domu; než by mi jeho obyvatelé otevřeli, chytil by mě. Už dopředu jsem cítila tíhu jeho rukou na svých ramenech. Hlasitě jsem ječela, abych někoho zvedla z pohovky od večerních zpráv a vyhnala z obýváku. Na strozech a nad vchody domů visela sváteční světýlka vítající jejich obyvatele a já si hloupě pomyslela: Vánoce.

Ulice se klikatila dolů z kopce a noha se mi podlamovala. Odbočila jsem ke zdi lemující cestu a zachytila se jejích mokrých kamenů. Opírala jsem se o zeď a pokračovala v chůzi, nyní už ve tmě, a chodidla mi pleskala na zmrzlém listí a zimních kalužích. Bolest už se blížila, jako když člověk procitá ze spánku; byla jsem na jejím okraji, ale jakmile mě zasáhne, už ji nedokážu dál ignorovat.

Viděla jsem konec Moor Woods Road. Objevila se tam dvojice reflektorů a blížila se ke mně. Vyběhla jsem přímo do světla, paže varovně zvednuté, a řidička zabrzdila těsně předtím, než do mě najela. Kapota pod mými dlaněmi byla teplá a já na ní zanechávala rezavé otisky. Viděla jsem siluetu řidičky vystupující z vozu; váhavě se ke mně blížila do světla. Měla na sobě kostýmek, držela v ruce mobil a připadala mi tak zářivá a čistá jako návštěvnice z nějakého úžasného nového světa.

„Můj Bože!“ vydechla.

„Jmenuji se,“ vyhrkla jsem, „Alexandra Gracieová –“

Zbytek jsem nezvládla. Ohlédla jsem se na Moor Woods Road, tichou a poklidnou. Sedla jsem si na cestu a natáhla k ženě ruku; zatímco telefonovala na policii, dovolila mi, abych se jí držela.

V noci jsem se jednou vzbudila, protože mi byla zima od klimatizace, a zabalila jsem se do přikrývky. Venku už bylo světlo, ale neslyšela jsem žádná auta. Bylo hezké probudit se mnoho hodin před tím, než mělo nastat ráno. Pak už se budu cítit lépe.

Když jsem usínala, tělem mi procházely záškuby. Předtím jsem myslela na svůj pád z okna tehdy před patnácti lety. Náraz těla o zem, napůl jsem si ho vybavovala, napůl domýšlela. Kolenem mi projelo spektrum bolesti. Matka ve dveřích kuchyně. Překulila jsem se a stála v zahradě, na sobě nic jiného než ukoptěné tričko. Vlekla jsem nohu za sebou, jako bych táhla řetěz s koulí. Bylo by pro ni snadné zastavit mě. Tentokrát, ve snu, jsem jí naslouchala a slyšela jsem ji svým srdcem. „Běž,“ říkala. Někde severně ode mne jí kopalí hrob, v teplém, růžovém rozbřesku se oháněli lopatami, aby ji pohřbili dřív, než slunce vystoupá na oblohu. „Běž,“ říkala.

2

Ethan (Chlapec A)

Ethan mi telefonoval, ještě než mi zazvonil budík. Klidně by mohl vystupovat v reklamě na zdravě prožité jitra: byl si už zaběhat podél řeky, teď krmí psa, rozbíjí vajíčka, aby připravil snídani. „Všechno mi povykládej,“ vyzval mě.

Poslechla jsem. Měl radost z toho, že jsem v krabici s matčinou pozůstalostí objevila článek o jeho práci, a žádal mě, ať mu z něj kousek přečtu, aby přesně věděl, o kterém z jeho projektů se zmiňuje.

„Ach ten,“ řekl. „To je už dost dávno.“

„Ještě že neměla přístup k *Timesům*,“ poznamenala jsem. „A nepřečetla si ‚Problémy s odpuštěním‘.“

Nereagoval na to. „Zdržíš se tu chvíli?“ zeptal se. „Když jsi teď *vykonavatelka* a tak.“

„Příští týden pracuju z Londýna. Uvidím, jak se věci vyvinou. Možná bychom se měli jet podívat na dům.“

Slyšela jsem ho, jak nad tím přemítá. Vybavuje si okna, zahradu, přední vchod a pak všechny dveře. Každou z místností. Zkazila jsem mu ráno.

„No, uvidíme. Poslyš, sedni v pátek večer na vlak do Oxfordu a pobuď u nás. Už tak dlouho jsi nás nenavštívila. Já i Ana tě rádi uvidíme ještě před svatbou.“

„To záleží na práci. Nevím, dokdy tu můžu zůstat.“

„Tak jim řekni, že ti zemřela matka. Máš nárok na dovolenou, ne?“